

Cossetània Edicions

PREMI GABRIEL FERRATER DE POESIA 2009 - 2010 - 2011 (XXXI-XXXII-XXXIII PREMIS LITERARIS BAIX CAMP)

METÀFORES INÈDITES

sinalefa
S

Col·lecció Sinalefa - 36

METÀFORES INÈDITES

RECULL DE TEXTOS PREMIATS

Premis Gabriel Ferrater de poesia 2009, 2010 i 2011
(XXXI, XXXII i XXXIII Premis Literaris Baix Camp)

Edició a cura d'Irene da Rocha i Carme Andrade

ÒMNIUM CULTURAL REUS - BAIX CAMP

Cossetània
EDICIONS

Aquest llibre recull les obres guanyadores
dels **Premis Gabriel Ferrater de poesia 2009, 2010 i 2011**
(XXXI, XXXII i XXXIII Premis Literaris Baix Camp per a joves,
convocats per Òmnium Cultural Baix Camp).

Primera edició: novembre del 2012

Edita:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel.: 977 60 25 91

Fax: 977 61 43 57

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Impulso GS

ISBN: 978-84-9034-029-5

Dipòsit legal: T-1.156-2012

XXXI PREMI GABRIEL FERRATER, 2009

JURAT:

Irene da Rocha, Francesc Subirà, Jordi Agràs
i Úrsula Subirà com a secretària

GUANYADORA:

Núria Càrcamo Bonet,
amb *Els fruits de l'esbarzer*

ACCÈSSIT:

Glòria Coll Domingo,
amb *L'amant desterrada (morir o matar)*

PRÒLEG

NECESSITEM METÀFORES INÈDITES,
ALGUNA COSA RELIGIOSA QUE INCLOGUI
L'EXISTÈNCIA D'APARCAMENTS SUBTERRANIS

El primer pas de la trajectòria poètica consisteix a remuntar-se a l'origen. És a dir: al sofriment. Qualsevol sofriment és bo; qualsevol sofriment és útil; qualsevol sofriment dóna fruits; qualsevol sofriment és un univers.

Cultiva l'odi a un mateix. Odia't i menysprea els altres. Odia'ls i menysprea't. Barreja-ho tot. Sintetitza-ho. Acumula un gran nombre de frustracions. Aprendre a ser poeta és desaprendre a viure.

Desenvolupa un profund ressentiment vers la vida, necessari per a qualsevol autèntica creació. De vegades la vida sembla només una experiència incongruent. Però sempre has de tenir a l'abast de la mà el ressentiment, fins i tot si tries no expressar-lo. I torna sempre a l'origen: al sofriment. Quan en els altres despertis una barreja d'horroritzada compassió i menyspreu, sabràs que vas pel bon camí.

Escriure poemes no és un treball, és una càrrega. La felicitat no està feta per a qui escriu poemes. Però, si en pots atrapar algun succedani, fes-ho. Sense cap mena de dubte. De totes maneres, no durarà gaire. No tinguis por de la felicitat: no existeix.

No coneixeràs mai amb exactitud quina part teva t'empeny a escriure. Només podràs conèixer-la amb formes aproximatives, i contradictòries. Egoisme o devoció? Crueltat o compassió? Qualsevol cosa podria ser. Fet que prova, finalment, que no saps re de re. Davant la teva ignorància, davant aquesta part misteriosa de tu mateix,

sigues sempre honest i humil. De fet, et trobaràs amb dificultats importants: sensació de perdre el temps, d'estar fora de lloc, de no ser estimat pel que vals... Ben aviat tot això serà insuportable. Al capdavant, al final del camí hi ha l'amargor i l'acritud, seguides ràpidament per l'apatia i la completa esterilitat creativa. Generalment, aniràs de l'amargor a l'angoixa. El que és essencial és obtenir els moments de remissió que et permetin fer la teva obra. Seran breus i pocs, però aprofita'ls.

Tot pot sortir malament. Tot. Sovint, tot surt malament. Almenys un cop al dia t'has de repetir que l'únic que importa és fer el que vols, o el que pots.

El poeta és un paràsit, sagrat, però paràsit.

T'ho repeteixo: no tinguis por de la felicitat: no existeix.

FRONT POÈTIC D'ALLIBERAMENT
acció metapoètica #3 (sense caos no hi ha solució)

Fragments extrets, reviscolats i manipulats [el 2007 i refets el 2011]
de *Rester vivant* i *Le sens du combat*, de Michel Houellebecq

ELS FRUITS DE L'ESBARZER

NÚRIA CÀRCAMO BONET

La segona idea li venia sobretot als vespres, en el garbuix caòtic d'imatges que precedeixen el son, quan la ment és massa dèbil per explicar-se mentides.

La solitud dels nombres primers,
de PAOLO GIORDANO

EL SILENCI MATISAT

Mig adormida,
escric.
El so de la remor de les fulles m'embriaga
i m'espanta.
Ara, el plor d'un nen,
que va afluixant fins a perdre's en la tarda
i en la meva perplexitat.
I de nou,
el silenci matisat
del sol que s'esmuny sense avisar,
del gall que canta ple de ràbia,
del cel vermell sense futur,
d'una fulla seca empesa pel vent...

UN BOCÍ DE TERRA

M'alegro de saber-me valenta papallona,
però de què em serveix volar
si no puc trobar el repòs d'aquell arbre?;
si no l'albiro allà,
guardant la terra,
guardant-ne un bocí per a tu
i per a mi.

* * *

*La tardor ha despullat els arbres,
al bosc hi ha llum.*

(Haiku japonès)

RETRAT DE L'HIVERN

Falta rosada, al món.
Cristalls amb llum de lluna,
puntets d'espontània ingenuïtat.
Cossos que s'estremeixen amb l'adéu al plugim de poesia,
racons de franel·la i sol d'hivern.
Pensaments que són flors
i flors fetes pensament.
Instants d'una bellesa que és vida i mort.
Més paisatges de pols d'estrella
demano jo, al món.

LOIRA

Tèrbols pensaments naveguen en aquesta freda boirina
que tenyeix el paisatge d'estranya tristor.

Les pedres,
antany d'un blanc tan noble,
tenen ara el color dels núvols.

La pissarra dels terrats emana una llum blavosa i grisa:
vestit de les pells d'escultura.

El bosc, obscur i immòbil,
espera,

conté la respiració.

Tot aparenta dormir,
gronxant-se en un dol antic i sever.

El riu llisca tostemps avall,
imitant el dèbil sospirar d'un moribund.

LES DENTS DE LLEÓ PARLEN D'AMOR

Petites llums rialleres saluden les hores més daurades del camí.
Amb el temps,
del plumall de seda en naixeran llunes voladores
que es desfaran al compàs de l'esperança taronja
de dues mans entrelaçades.
L'amor es fa lliure en el teu caminar!

LA PROMESA

Esteses sobre el jaç de la memòria
reposen dues mans de joventut lluent.
Ressegueixen,
amb la punta dels dits,
el blanc dels records.

Espien,
amb deix vacil·lant,
l'omnipresent futur:
fet de solemnes ametllers,
de porticons de llum reclosa,
del lànguid so

d'unes campanes...

El jaç xiuxiueja una promesa:
«Els camins vagabunds són vostres;
estimeu-ne la pols d'eternitat.»

DESIG DE TU

Si pogués, et faria gebre
per vestir-me en la glaçada fosca.
I així, amb el tímida sol primerenc,
lliscaries,
com la rosada,
pel meu tronc.
Qui et veiés besant-ne les fulles!

TAULA

XXXI PREMI GABRIEL FERRATER, 2009

Pròleg	5
<i>Els fruits de l'esbarzer</i> , de Núria Càrcamo Bonet	7
<i>L'amant desterrada (matar o morir)</i> , de Glòria Coll Domingo...	35

XXXII PREMI GABRIEL FERRATER, 2010

<i>Itineraris</i> , d'Ivan Vallejo Vall	61
<i>El vent dels mocadors brodats</i> , d'Eva Cabrera Ramon	99
<i>Les branques de l'heura</i> , de Gemma Ordóñez i Casals	123

XXXIII PREMI GABRIEL FERRATER, 2011

<i>A batzegades</i> , de Miquel Prodigió	147
--	-----

